
Het testament van Kraaienstein
EEN LAURA BOLT-MYSTERIE
WILLEKE VAN DEN HEUVEL

Het testament van Kraaienstein

Een Laura Bolt-mysterie

INKIJKEXEMPLAAR

Willeke van den Heuvel

Colofon

Het testament van Kraaienstein
Een Laura Bolt-mysterie
Boek 1

© 2026 Willeke van den Heuvel
Uitgave: Uitgeverij Willeke
Eerste druk. December 2026
Omslagontwerp en ontwerp binnenwerk: Willeke van den Heuvel

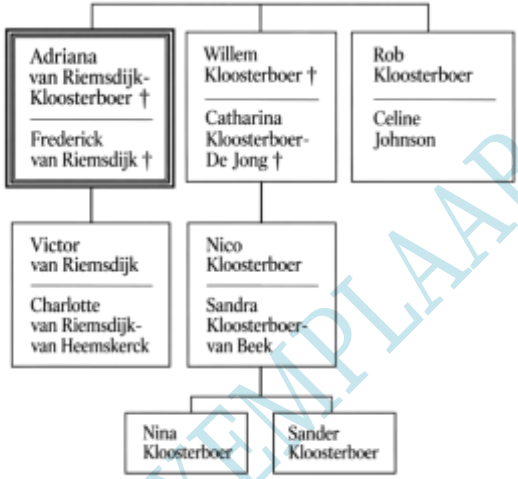
ISBN: 9789082855432
NUR: 331
www.laurabolt.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is fictie. Namen, personages, organisaties en gebeurtenissen komen voort uit de verbeelding van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen, levend of overleden, berusten op toeval. Kraaienstein is een verzonnen landgoed. De Vecht en de plaatsen langs de rivier zijn echt, het huis en zijn bewoners niet.

INKIJKEXEMPLAAR

Stamboom

INKIJKEXEMPLAAR

1. Maandag 30 november

08.15 uur

De vorige keer dat Laura Bolt om acht uur 's ochtends op een oprijlaan stond, ging het om ezels: acht volgens het testament, zeven volgens de advocaat en twee die bij de buurman in de tuin stonden te balken. Ze wist nog steeds niet wie er koppiger was geweest, de advocaat of de ezels in kwestie.

Vandaag ging het om één kat.

Een kater van elf jaar oud, cypers met wit: grijsbruin gestreept, met een witte bef en witte kousen. Voluit Baron Augustijn Melchior van Kraaienstein, luisterend naar de naam Guus. Voor zover een kat luistert naar iets. Zolang er goed voor hem gezorgd werd bleef villa Kraaienstein in de familie. De waarde van het huis en het vermogen samen: zes miljoen euro.

Ze zette de auto stil en schonk de bodem van haar thermoskan leeg in de dop. Koffie, zwart, sterk en zonder suiker. Naast haar op de stoel lagen een opengescheurd pak crackers, twee bekeuringen die ze steeds vergat te betalen en onderop de map die ze nodig had. Achterin stond een weekendtas die ze die ochtend in een halfuur had gepakt, omdat er om zeven uur twee mannen haar appartement waren begonnen op te warmen tegen bedwantsen. Wat ze in dat halfuur niet had kunnen vinden, was het enige apparaat waarmee je in drie

UITGEVERIJ PROEFLEZEN

seconden de chip in de nek van een dier uitleest. Tot vrijdag mocht ze haar eigen huis niet in.

Voor ze uitstapte keek ze om zich heen. Kijken was haar werk, kijken en opschrijven.

Het huis was mooier dan op de foto's. Wit gepleisterd en negen ramen breed. Rechts ervan stond achter een heg een treurbeuk die er waarschijnlijk al eerder stond dan het huis zelf. Daarachter lag de Vecht, plat en zilverkleurig met de mist er nog boven. Naast haar eigen bandensporen liepen verse sporen van iemand die hier kennelijk vanochtend al was geweest en alweer was vertrokken. Op de dakgoot zat een kraai die niet was weggevlogen toen ze het erf opreed. Van de negen ramen stond er één open. Rechts achter de heg ging een motorzaag aan en meteen weer uit.

Onder de treurbeuk, waar het gras overging in blad, zat een kat, rechtop, met zijn staart om zijn poten. Hij keek haar strak aan. Op deze afstand zag ze de kleur van het dier en verder niets. De kleur klopte.

Ze pakte haar tas, haar map en haar telefoon en stapte uit. Toen ze het portier dichtdeed was de plek onder de beuk weer leeg. "Goedemorgen," zei ze tegen de kraai. Die bleef zitten en keek nieuwsgierig terug. Ze liep het grindpad over en belde aan.

Een kleine vrouw van begin zestig deed open. Ze droeg een vest met de mouwen opgestroopt en een leesbril boven op haar hoofd. Ze had de rechte rug van iemand die dertig jaar de scepter zwaait in andermans huis. "U bent van de kat," zei ze.

"Klopt, ik ben Laura Bolt. En u bent mevrouw Kok?"

"Marta." Ze bekeek Laura van boven naar beneden en bleef even hangen bij de knot die nu al los begon te raken. "U bent jonger dan ik dacht."

"Vierendertig. Maar ik hoor het vaker."

UITKIJKEXEMPLAAR

“Dat zal de familie ook zeggen. Hij heeft u al gezien,” zei ze knikkend naar de treurbeuk. “Om acht uur gaat het luik open, om vijf over acht zit hij onder de beuk. Daarna doet hij zijn inspectieronde.” Ze bekeek Laura nog een keer. “U bent vandaag dus de tweede.” Ze deed een stap opzij.

“De familie zit in de serre, loopt u maar door. Wilt u koffie?”

“Graag. Zwart, zonder suiker.”

“Ik maak hem extra sterk. U zult het nodig hebben.”

In de hal hing de geur van boenwas en van iets ouds en zoets, potpourri misschien. Aan de muur hingen portretten van mensen die keken alsof ze iets vies roken. Tussen twee ervan zat een lege haak met een lichte plek eronder waar tot voor kort iets had gehangen. Laura bleef staan en fotografeerde de plek. Op de tafel eronder stond een zilveren lijst met een foto van een kat: cypers, streep over de rug, witte poten en een linkeroor waar een stukje uit de punt ontbrak. Ze fotografeerde ook die foto en liep door.

De serre bestond aan drie kanten uit glas en was een stuk warmer dan de hal. Onder de ramen tikten de radiatoren. Naast de stoel die het dichtst bij het glas stond, gloeide een elektrisch kacheltje met drie oranje staven. De ramen keken naar het oosten over het gazon naar het water en achter de bomen aan de overkant werd de lucht al geel. Er stonden rieten stoelen met zachte gele kussens die wat waren uitgezakt, een lage tafel met een glazen blad en in de hoek een plantenbak met geraniums die in december nog bloeiden.

Het rook er naar aarde en heel vaag naar sigaretten van iemand die er jaren geleden mee was gestopt. In het kussen van de stoel bij het kacheltje zat een kuil en daarin lagen witte en grijze haren. Laura nam alles in zich op.

UITGEVERIJ LAAR

In de serre zaten twee mensen. De vrouw keek eerst naar de klok en daarna pas naar haar. De man stond op. Hij was een jaar of zestig, kalend en hij droeg een blazer waarvan de knopen het zwaar hadden en sokken die op zijn overhemd waren afgestemd. Aan zijn hand glansde een zegelring. Die sokken maakten nog de meeste indruk op haar.

"Victor van Riemsdijk. Mijn moeders zoon." Hij bracht het alsof het een functie was. "En dit is mijn vrouw Charlotte."

Charlotte gaf een hand zonder op te staan. Parels, een kapsel dat bij windkracht acht nog overeind zou staan en een blik vol argwaan. Ze herhaalde Laura's naam hardop. "Bolt. Nee, die ken ik niet en ik ken de namen hier."

"Dan heeft u er vanochtend een bijgeleerd."

"Ik bedoel er niets mee, hoor." Ze streek een onzichtbare vouw uit haar rok. "Wij zijn alleen gewend dat de mensen die over ons huis gaan uit de streek komen. Dat praat nu eenmaal prettiger."

Laura ging zitten voor het haar werd aangeboden en noteerde één woord dat niets met de kat te maken had: *wij*. Mevrouw Van Riemsdijk was nog maar drie maanden geleden overleden en haar schoondochter had het al over ons huis.

Victor trok zijn broek recht bij de knieën en zei dat hij meteen open kaart wilde spelen. Er volgde een heel verhaal over de drukte van de afgelopen weken, over de notaris die vanochtend nog gebeld had en pas daarna waar het echt om ging: dat ze niet goed begrepen wat zij hier kwam doen en dat hij eerlijk gezegd iemand anders had verwacht.

"Ouder," zei Laura voor ze het kon tegenhouden. "U bent niet de eerste. Twee jaar geleden had ik een notaris in Wassenaar die drie keer vroeg wanneer mijn baas

UNIEKBOEKJAAR

kwam. Ik doe dit werk acht jaar en in Nederland zijn we maar met een stuk of vier…"

"Dat bedoelde ik niet," zei Victor zacht. "Ik had gehoopt op iemand die haar gekend had." Hij keek naar het water achter het glas. "Maar u heeft elf kantjes van haar. Dan kent u haar waarschijnlijk beter dan de meeste mensen in dit huis."

Laura sloeg haar map open, legde het notitieboek ernaast en nam de tijd om dat netjes te doen.

Charlotte keek op en Laura zag dat er iets werd herberekend achter dat gezicht, al wist ze nog niet wat. Marta kwam binnen, zette een kop koffie naast het notitieboek en ging weer weg zonder iemand iets te vragen. De koffie was zo sterk dat Laura even moest wachten voor ze verderging.

"Zullen we? Uw moeder heeft in haar testament een last opgenomen. Het is een concrete verplichting. Wie dit huis en het vermogen krijgt, moet voor Guus zorgen. In huis en op het landgoed, geen pension, dezelfde dierenarts en hij blijft hier wonen."

"Het is een kat," zei Charlotte en toen Laura alleen knikte alsof daarmee alles gezegd was, ging ze door. "Ik bedoel: het is een kát. Geen kind, geen gouden collier. Het is een dier dat hier al elf jaar op de meubels ligt en mij consequent negeert."

"Dat is wat een kat doet," zei Laura. "Bijna zijn functieomschrijving."

Victor lachte één keer en hield ermee op toen zijn vrouw haar hoofd naar hem toe draaide.

"Het punt blijft," zei Charlotte, "dat het om een kat gaat."

"En om zes miljoen euro," zei Laura. "Mijn werk is simpel: ik let op Guus. Niet omdat ik denk dat het hier niet goed gaat, maar omdat er bij zoveel geld ook iemand naar het dier moet omkijken. En omdat uw moeder dat zo in

INKIJKEXEMPLAAR

haar testament heeft laten zetten. Meestal gaat het goed, drink ik koffie en ga ik weer weg."

Victor vroeg of het klopte wat hij had gelezen, over dat hondje in Amerika dat een villa had geërfd.

"In Amerika kan dat," zei Laura. "Hier niet. Een dier kan in Nederland niets erven. Het hoort bij de boedel, net als deze stoelen. Uw moeder heeft het daarom omgedraaid: niet de kat krijgt het huis, maar u, zolang u voor de kat zorgt. Ze heeft dat samen met de notaris opgesteld en volgens die notaris met haar volle verstand."

"De notaris heeft ons de hoofdlijnen al verteld," zei Victor met een blik opzij naar zijn vrouw. "Wat ik wil weten, is wat er nu concreet van ons wordt verwacht. Behalve het beest voeren."

"De notaris heeft u verteld wat erin staat. Ik zal uitleggen hoe dit in de praktijk werkt," zei Laura. "De eerste artikelen gaan over zijn verzorging: dat hij in dit huis blijft wonen, zijn eigen dierenarts houdt en naar buiten mag zoals hij gewend is. Daarna komt het toezicht. Ik kom vier keer per jaar langs, kijk hoe het met hem gaat en schrijf daar een verslag over. En dan is er artikel zeven. Dat gaat over wat er gebeurt als Guus overlijdt, verdwijnt of ergens anders wordt ondergebracht."

Charlotte roerde in haar thee. Laura keek naar haar handen terwijl ze dat deed en niet naar haar gezicht. Charlotte roerde één slag te lang door. "En als wij het niet eens zijn met dat toezicht? Komt u hier dan werkelijk vier keer per jaar de voerbakjes nalopen? Kijken of het water wel vers is en de kattenbak geschept?" Victor bestudeerde het tapijt.

"Dan bent u in goed gezelschap, want de meeste families zijn het er niet mee eens. En dat snap ik ook wel." Ze pakte haar pen. "En ja, de voerbakjes kijk ik ook na. Maar het is niet aan u en niet aan mij. Uw moeder heeft notaris Doeleman als executeur aangewezen om haar

UITTREKSEL

testament uit te voeren en mij om toe te zien op de verzorging van Guus. Gaat alles goed, dan merkt u verder weinig van mij. Gaat het niet goed, dan kan een rechter de erfstelling ontbinden en kan de erfgenaam alles kwijtraken. In uw geval mogelijk het huis."

In de keuken rammelde Marta met kopjes en ergens in de tuin zong een merel.

Victor wreef over zijn handen. "Mag ik iets zeggen zonder dat u het opschrijft?"

"Nee."

Hij keek verschrikt en ze liet hem twee tellen wachten.

"Dat is niet om u dwars te zitten. Over twee jaar herinnert u zich deze ochtend anders dan uw vrouw, en allebei anders dan ik. Moet er dan iemand beslissen wie er gelijk heeft, dan is dat iemand die u geen van beiden ooit heeft gezien." Ze draaide het notitieboek een kwartslag zodat hij mee kon kijken. "Die persoon leest alleen wat hier staat. Zet ik erin dat de kattenbak schoon was, dan staat dat er over twee jaar nog. Maar dan moet er wel álles in staan. Laat ik iets weg omdat iemand mij dat vraagt, dan is het een keuze geworden wat er wel of niet in komt en is mijn dossier niet betrouwbaar. Zeg dus gerust wat u wilt."

Het bleef even stil. "Mijn moeder was dol op dat beest," zei Victor zonder haar aan te kijken. "Doller dan op mij, de laatste jaren." Hij zei het luchtig en voegde er meteen aan toe: "Dat is geen klacht, hoor."

"Die schrijf ik dan ook op," zei Laura.

Victor keek op en voor het eerst die ochtend keek hij niet meteen weer weg. Laura hield zijn blik vast, schreef op wat hij had gezegd en liet het verder gaan. Er kwam iets los in zijn gezicht, niet langer dan een halve seconde. Hij haalde adem om nog iets te zeggen.

"Wij hebben een advocaat ingeschakeld," zei Charlotte. Ze zei het tegen Laura, met haar ogen op haar

UITGEVERIJ LAAR

man, en zette haar kopje neer met een tik die net iets harder was dan nodig. Victor deed zijn mond weer dicht en trok zijn broek recht bij de knieën.

INKIJKEXEMPLAAR